

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. I. Vtūm anima Christiī habuerit omnipotentiam simpliciter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

ARTICVLVS III.

Vtrum Christus aliquid ab homine didicerit?

Resp. neg.

20.

Resolutio

D. Tho. vi-

detur pati

difficultate

supposita

doctrina

art. 2.

Obiectio.

21.

Quid ref-

poderit pos-

sit?

22.

Auctoritas

dicium.

Reipsa mi-

nus decuit

vt Christus

hac ratione

res cognos-

ceret.

NEGAT. Cum enim esset constitutus Doctor hominum, non erat conueniens vt ab aliquo homine quidquam disceret, & non decuit aternam Dei sapientiam ab hominibus doceri. Vnde S. Th. responsione ad 1. ait, quod quando Christus alios interrogauit, id non fecerit vt disceret, sed vt alios sapienter erudiret.

Aduerte conclusionem esse communem Doctorum, quam etiam indicat Patres. & quidem esse satis claram iuxta sententiam quam dubio precedenti censuimus probabiliorem, tamen iuxta sententiam S. Th. videri pati nonnullam difficultatem: cum enim, iuxta illam sententiam, paulatim acquisierit habitum scientie naturalis & potuerit proficere in ea scientia, quid repugnat quod minus etiam hac ratione potuerit proficere? licet enim fuerit Doctor quoad supernaturalia & pertinentia ad salutem, si tamen potuerit proficere in scientia, quidni potuit proficere per homines quoad modum sciendi quo non erat eorum Doctor?

Dices fortasse non potuisse, quia assensus qui sequitur in vno ex doctrina alterius est assensus fidei humanæ cui proinde potest subesse falsum, & proinde credendo hominibus Christus se exposuisset periculo erroris.

Sed satis constat non omnem assensum qui ex doctrina vnius oritur in alio, esse assensum fidei. nam discipulus non semper assentitur rebus quæ proponuntur à magistro quia ipse dixit, sed illo proponente obiectum & suo modo illuminante intellectu, discipulus sapens proprio discursu inuestigat num ita se res habeat, & assentitur vel non assentitur iuxta conditionem mediæ ex quo aduerterit rem ita vel aliter se habere. Potuit ergo Christus hoc modo per alterius disciplinam cognoscere ea quæ nunquam nouerat, absque erroris periculo, non minus quam cum propria inuentione aliquid de nouo sciebat per scientiam naturalem. Adde quod licet modus aliquis esset expositus periculo erroris si in subiecto non sit superior aliqua vis per quam cesset periculum, si tamē ea vis inueniatur in aliquo, cessat erroris periculum, & proinde videri quod intellectus possit præbere assensum rei hoc modo propositæ quando per virtutem superiorem talis assensus non impeditur. In Christo autem fuit non solum visio beatifica, sed & scientia infusa, per quam certò cognoscebat quidquid poterat cognoscere per scientiam naturalem, & per quam poterat aduertere num id quod per tale medium proponitur hinc & nunc sit falsum. & si deprehendebat esse falsum, efficere vt Christus cohiberet assensum. Quod si per scientiam infusam non aduertebatur esse falsum, poterat præbere assensum etiam sine erroris periculo.

Resp. ad hoc posterius, quamuis materialiter verum esset quod assumitur, quia tamen medio assentiendi potest subesse falsum, verè minus decuit se vt Christus hac ratione res cognosceret, & obiectiōnem de illo modo bene procedere, & hoc sensu videri communiter doceri quod Christus nihil didicerit ab homine.

Quantum ad prius dico quod licet prior modus non inuoluat eam imperfectionem, tamen non vi-

deatur etiam eo modo quidquam ab homine didicisse, quia ex Ioan. 7. & Marci 6. colligi potest quod non fuerit vsus alterius magisterio.

Ioan. 7.
Marci 6.

ARTICVLVS IV.

Vtrum Christus aliquid acceperit ab Angelo?

NEGAT. Quod probat auctoritate Dionysii cap. 7. celestis hierarchiæ, & ex eo quod Christus esset Doctor Angelorum, quem proinde non decebat ab illis instrui.

Resp. neg.
Dionys.
23.

Notandum Lucæ 22. dici quod Christo apparuerit Angelus de cælo confortans eum; quod Patres & Doctores varijs modis ita interpretantur, vt ex eorum explicatione non sequatur quidquam ab eo didicisse. Aliqui exponunt quod licet Christus nihil ignorauerit, & optimè potuerit considerare ea quæ facerent ad leniendum animi dolorem quem sponte permiserat, inde tamen nullum solatium cepit. Vnde Angelus tanquam minister conatus sit eum confortare, illa omnia proponendo quæ dolorem lenire possent; quemadmodum interdu amicus solatur amicū ad quæ factum fuerit ad ostendendam veritatem humanæ naturæ eiusque imbecillitatem se sibi relinquitur; & quātum humanitas diuino auxilio indigeat. Videri potest S. Th. ad 1. Med. & Suarez, qui pro ea explicatione plures Patres citat. quam tamen consolationem non admiserit; nam eodem capite subiungitur, & factus in agonia prolixius orabat.

Explicatur
varie locus
Luc. 22.

Alij existimant Angelum nullam Christo adhibuisse consolationem, sed potius laudasse eius robur & magnitudinem animi, quod scilicet tam prompto animo sese vltro morti offerret, quasi dicendo, tua est potentia, tuum robur, tuus honor, tua gloria. Nam verbum *confortare* sumi potest vt idem sit quod robur & fortitudinē alicui adscribere. Hanc sententiam tenet Vasquez disp. 56. cap. 2. pro qua citat aliquos Patres.

S. Th.
Med.
Suar.

24.

Confortare
sumi potest
vt sit idem
quod robur
alicui ad-
scribere.
V. 49.

QVÆSTIO XIII.

De potentia animæ Christi.

ARTICVLVS I.

Vtrum anima Christi habuerit omnipotentiam simpliciter?

I.

NEGAT; ex eo quod omnipotentia sequatur esse infinitum, seu diuinam naturam, sicut passio consequitur formam. Per mysterium autē Incarnationis ita conueniunt duæ naturæ in vna personam, vt neutra natura habuerit alterius proprietates; sed sicut singulæ naturæ permanent inconfusæ, ita singulæ suas proprietates retinuerint. Præterea constat naturam humanam in Christo dependisse à Dei concursu in suis operationibus, quod repugnat omnipotentia.

Resp. neg.

Conclusio est certa apud Catholicos, & contrarius error hæreticorum nostri temporis non solum repugnat fidei principijs, sed etiam luminis naturali, ex quo constare potest omnipotentiam non solum non esse reipsa communicatam crea-

Error hę-
reticorū no-
st. i. tempo-
ris.2.
Omnipoten-
tia non est
communi-
cabilis crea-
turæ.

tura;

tura, sed nec posse communicari, quod aperte deducitur ex rationibus iam factis. 1. quia repugnat naturam omnipotentem depedere à quopiam alio in sua operatione, & requirere necessario alterius concitulum ut operetur, quem tamen concursum requirit omnis causa creata.

2. Omnipotentia requirit ut natura quæ dicitur omnipotens, virtute sua intrinsecâ tanquam causa principalis possit facere quicquid non repugnat, & per consequens dicit virtutem quandam essentialiter infinitam, quod repugnat creaturæ. Virtutem essentialiter infinitam repugnare omni creaturæ, ex eo patet, quod omnis creatura in sua essentia & natura sit finita, ergo & in virtute agendi, cum hæc virtus proportionetur naturæ. Quod verò omnipotentia dicat virtutem quâdam essentialiter infinitam, prob. ex eo quod in eius obiecto non datur status, sed quolibet dato datur aliud & aliud in infinitum perfectius, quod per virtutem omnipotentem potest recipere esse; id autem fieri nequit si vis influens esse sit finita.

Conf. natura omnipotens debet continere perfectionem omnis entis producibilis; non formaliter, ergo eminenter: ergo per formam quæ sit longè excellentior quàm sit tota collectio entis possibilis. Sed non potest continere eminenter huiusmodi perfectionem nisi sit essentialiter infinita: quod prob. in perfectione entis possibilis non datur status, ut dictum est; ergo forma quæ eminenter continet talem perfectionem, debet esse simpliciter & essentialiter infinita, cum finitum non possit eminenter continere collectionem quæ in perfectione essentiali non habet statum.

Eadem conclusio pluribus probari solet & potest, sed hæc abunde sufficiunt, nec contra potest quicquam obijci quod sit alicuius momenti. Soluam.

Adverte in solutione ad 2. scientiam & potentiam non ita se invicem comitari, ut ea omnia possumus facere, quæ possumus scire: quia per scientiam non confertur rei esse reale, atque adeo non requiritur ut sciens habeat in se virtutem attingendi effectum per realem influxum, quod requiritur ad potentiam actiuam, quæ est principium attingendi ipsum effectum in se.

ARTICVLVS II.

Vtrum anima Christi habuerit omnipotentiam respectu immutationis creaturarum?

POSTQVAM S. Th. egit de omnipotentia absolute, quam negavit animæ Christi, querit de potentia secundum quid, an scilicet anima Christi habeat omnipotentiam ad immutandas creaturas tam productas, id enim est aliquo modo diuersum. Premissis autem duabus distinctionibus, quæ in textu videri possunt, respondet tribus conclusionibus.

1. Anima Christi secundum propriam virtutem naturalem vel gratuitam, habuit potestatem ad omnes effectus qui sunt animæ conuenientes, ut ad gubernandum corpus, ad disponendos humanos actus, ad illuminandas creaturas rationales, eò quod haberet gratia & scientia plenitudinem.

2. Eadem anima considerata ut instrumentum Verbi diuini habuit virtutem instrumentalem ad omnes actiones miraculosas, quæ poterant ordinari ad finem Incarnationis.

3. Non tamen habuit potestatem redigendi creaturas in nihilum; quod ex eo ostendit, quia potestas annihilandi respondet potestati creandi, quam S. Th. supponit ex 1. parte non posse communicari creaturæ. Ex his infer animam Christi non habuisse omnipotentiam circa immutationem creaturarum.

D V B I V M

Quomodo humanitas Christi concurrerit ad miracula patranda?

SUPPONO tanquam certum de fide, Christum dominum vera patrassse miracula; quod constat ex innumeris testimonijs Euangelij, ex quibus etiam constat fuisse adeo manifeste patrata, ut turbe passim eum laudarent & glorificarent: nam Matth. 9. viso miraculo facto circa paralyticum, turbæ timerunt & glorificauerunt Deum, qui dedit potestatem talem hominibus; nec vnquam ea negarunt Pharisæi, sed dixerunt patrari ope & auxilio demonis, ut patet Matth. 12. quod non tam ex interiori iudicio videtur ab eis dictum, quàm ex odio Christi, & ut eius auctoritatem apud plebem eleuerent.

Verum falsitas dicti ipsorum patet, quod resuscitatio mortuorum superet omnem vim creatam etiam demonis; eandem superet restituere visum cæco nato.

2. Christus miracula patravit in testimonium quod esset Filius Dei & Messias in lege promissus. Vnde discipulis Ioannis Baptistæ Matth. 11. interrogantibus quis esset, an videlicet esset Messias, in signum veritatis, & quod verè esset Messias, recenset ea miracula quæ Isaias prædixit Messiam patraturum; euntes veniuntque Ioanni quæ audistis & videristis. cæci vident, claudi ambulant, leprosi mundantur, surdi audiunt, mortui resurgunt. Eadem habentur Lucæ 7. Si autem ea patrasset virtute & auxilio demonis, turbæ fuissent grauitè deceptæ in eo quod fuissent inductæ ad credendum Christum esse Filium Dei qui tamen non fuisset, & ad credendum eum esse Messiam, & venire ad destruendum opera diaboli, qui tamen ipse diaboli esset instrumentum; & proinde vel fuit Deus, & diuinâ virtute patravit miracula, vel Deus qui talia fieri permisit in testimonium quod esset Messias, grauitè homines decepit talibus miraculis suam interponens auctoritatem, & per illa tacitè mendacium approbans, quod est alienum à diuina prouidentia: sic enim tota fides collabasceret.

Ex dictis facile conuincuntur erroris aliqui qui dixerunt Christum dominum utpote optimi temperamentum patrassse miracula virtute naturali. cum enim credant Christum miracula patrassse, quia de ijs clarè constat ex scriptura, ex eadem credere debent non patrassse virtute naturali. Nam Matth. 9. vis patranda miracula refertur in peculiarem Dei gratiam. 2. si hæc virtus procederet ex complexione naturali, esset inepta ad comprobandam Christi diuinitatem, & quod esset Messias in lege promissus. 3. ex scripturis constat in Ecclesia esse potestatem supernaturalem patranda miracula, nam concedi à Deo gratiam sanitatum, & operationem virtutum constat ex cap. 12. 1. ad Cor. ergo dici potest & debet Christum eadem potestate miracula patrassse.

Conf. 1. nulla vis naturalis potest mortuum susci-

5. Statuitur Christum patrassse vera miracula. Matth. 9.

Matth. 12.

Matth. 11.

Eus. 7.

6.

Coroll. Non potest dici patrassse miracula virtute naturali temperamento. Matth. 9.

Cor. 12.

Conf.